*Εναλλακτική πληροφόρηση*

# *Δέφτερη Ανάγνωση*

*Ειδήσεις για τη βδομάδα και σχόλιο για τις εξελίξεις*

## Τοπικά

**Όταν ο Αναστασιάδης παθαίνει flashback σ. 2**

**Ο αρχιεπίσκοπος μοιράζει ατάκες αναζητώντας συμμάχους σ. 3**

**Καχυποψία στις σχέσεις ΑΚΕΛ- Γ. Εισαγγελέα; σ. 5**

## Οικονομία

**Το ιερό τέρας της εργατικής τάξης στο προσκήνιο σ. 6**

## Media - Θεαματα

**Πρωτοσέλιδα προθέσεων: Καβάφης με ολίγην, το αντίπαλο δέος, και η αναζήτηση υποψηφίων σ. 7**

## ΔΙΕΘΝΗ

**Ελλάδα: περιμένοντας την χρεοκοπία, την ανατροπή, η..; σ. 8**

**Αίγυπτος: οι ισλαμιστές εμπεδώνουν την εξουσία τους, ενώ η εξέγερση γυρίζει σε έρημους δρόμους σ. 10**

**Συρία: η ομολογία της ροής όπλων σ. 11**

**ΗΠΑ: Ρ. Πωλ και μορφές του αμερικανικού συντηρητισμού σ. 13**

# ΤΟΠΙΚΑ

## Όταν ο Αναστασιάδης παθαίνει flashback και θυμάται ρητορικές άλλων εποχών

Στις αρχές της περασμένης βδομάδας, δόθηκε το περίγραμμα συνολικής λύσης, το οποίο ετοίμασε η ε/κ, αλλά δεν έδωσε ακόμα στην τ/κ πλευρά, θεωρώντας ότι η τελευταία δεν κράτησε τις υποσχέσεις της. Με το που δόθηκε, όμως, στα κόμματα, αμέσως το έμαθαν όλοι απο τα ΜΜΕ. Και το πιο εντυπωσιακό, κανένας δεν σχολίασε ιδιαίτερα τη διαρροή. Η είδηση ήρθε από αλλού: ο ηγέτης του ΔΗΣΥ, ο κ. Αναστασιάδης, ο οποίος ετοιμαζόταν να πάρει το χρίσμα του υποψήφιου και τελετουργικά από το κόμμα του, εξαπέλυσε μια νέα επίθεση ενάντια στον Πρόεδρο. Το ενδιαφέρον με την νέα επίθεση ήταν η θεματολογία της – κτίζοντας πάνω σε μια ερμηνεία της εφημερίδας Αλήθεια, κατηγόρησε τον πρόεδρο ότι δέχτηκε να παραχωρηθούν δικαιώματα σε 80 εκατομμύρια τούρκους και άρα προωθούσε την τουρκοποίηση της Κύπρου! Όταν η κυβέρνηση υπέδειξε τον κ. Αναστασιάδη ότι το έγγραφο συγκλίσεων στο οποίο αναφερόταν ουσιαστικά κατοχύρωνε για πρώτη φορά το δικαίωμα των ε/κ να έχουν πλήρη δικαιώματα και στο τ/κ ομόσπονδο κρατίδιο, και ότι καθιέρωνε για πάντα την αναλογία 4-1 στην ένταξη ελλήνων και τούρκων πολιτών - μέσα από μελλοντική παροχή πολιτικών δικαιωμάτων - ο μεν Αναστασιάδης σιώπησε, ενώ το θέμα έμεινε να αιωρείται. Την Παρασκευή, ο Πρόεδρος απάντησε με σκληρή γλώσσα, τονίζοντας ότι η συγκεκριμένη σύγκλιση ήταν ένα κέρδος για την ε/κ πλευρά την οποία προσπαθούσε να αποσύρει ο κ. Έρογλου, τοποθετώντας την όλη συζήτηση στο πλαίσιο «της επιδίωξης της καρέκλας». Ο Ν. Αναστασιάδης απάντησε γενικόλογα, συντηρώντας όμως ένα κλίμα έντασης.

Η όλη στάση του ηγέτη του ΔΗΣΥ προκάλεσε ένα κλίμα δυσφορίας, ακόμα και σε φιλελεύθερους κύκλους. Η "Αλήθεια" έχει πια μετατοπιστεί σε εφημερίδα άγνωστης ιδεολογικής κατεύθυνσης, ενώ ο "Πολίτης", ο οποίος διατηρεί κάπως τη φιλελεύθερη έμφαση, απόφυγε το θέμα στα πρωτοσέλιδα. Στην μπλογκόσφαιρα, το σχόλιο του *στροβολιώτη* ήταν ίσως το πιο σκληρό που γράφτηκε για τον ηγέτη του ΔΗΣΥ, από ένα από τους πιο συνεπείς φιλελεύθερους σχολιογράφους.

*Αλλά, κύριε Αναστασιάδη, να ισχυριστεί κάποιος πως ο πρόεδρος Χριστόφιας έδωσε (χωρίς να δικαιούται) από την πίσω πόρτα δικαίωμα ευρωπαίου στο σύνολο του πληθυσμού της Τουρκίας, πάει πολύ μακριά!*

*Ξεπερνά τις κόκκινες γραμμές της λογικής, και ξεπερνά και το χαμηλότερο επίπεδο όπου μπορούμε να αποδεχτούμε να τοποθετήσουμε τον δικό σου πήχη, δεδομένης της διύλισης των θέσεων σου εν όψει της προεκλογικής περιόδου.*

*Οι εξηγήσεις που έδωσε σήμερα ο πρόεδρος είναι αρκούντως ικανοποιητικές και λογικότατες.*

http://strovoliotis.wordpress.com/

Ανάλογη στάση τήρησε και ο Α. Μακρίδης σε συζήτηση στην εκπομπή "Προεκτάσεις του ΡΙΚ" – υπερασπίστηκε τις συγκλίσεις, καταδικάζοντας έντονα το φορτισμένο κλίμα.
Στο συνέδριο του Σαββάτου, ο Αναστασιάδης απέφυγε την ιδιαίτερη αναφορά στο έγγραφο, ίσως λόγω των αντιδράσεων. Καταγράφεται, ωστόσο, και η παρατήρηση του κυβερνητικού εκπροσώπου ότι φαίνεται να είναι ευρύτερη η τάση του κ. Αναστασιάδη να προκαλεί ένταση από την μια και από την άλλη, να εμφανίζεται μετά ως συμφιλιωτής – στην προκειμένη περίπτωση μάλλον, υπονόμευσε τη δικιά του φερεγγυότητα.
Τα απορριπτικά κόμματα του κέντρου απλώς επανέλαβαν σε διάφορες εκδοχές την κριτική, απλώνοντας την και για το περίγραμμα λύσης, χωρίς άμεση εμπλοκή στο όλο ζήτημα που εξελίχθηκε σε διαμάχη Αναστασιάδη-Χριστόφια. Ο «Φιλελεύθερος» παρουσίασε μεν πρωτοσέλιδα το θέμα ως κάτι που προκάλεσε "εμφυλιοπολεμικό κλίμα» και στις γνωστές στήλες των απορριπτικών αναζητούσε, εννοείται ύποπτα υπονοούμενα για το κυπριακο γενικα. Στην πιο δύσκολη θέση φανηκε να ειναι ο Πιμπίσης, στον οποίο ανατέθηκε το θέμα και αναγκάστηκε να μπερδεύει το σχόλιο με την είδηση. Έτσι, στο ένθετο με τις αναφορές στις προτάσεις των συγκλίσεων μπορούσε κάποιος να δει την ουσία σε τίτλους, ενώ στο κείμενο ο δημοσιογράφος αναζητούσε λάθη.

## Ο αρχιεπίσκοπος μοιράζει ατάκες, αναζητώντας συμμάχους στα πρωτοσέλιδα

Την προηγούμενη βδομάδα ο αρχιεπίσκοπος εμφανίστηκε στην επικαιρότητα με μια εγκύκλιο την οποία είχε στείλει στις εκκλησίες με την επέτειο των 3 ιεραρχών. Είναι πιθανό ότι την εγκύκλιο την είχε γράψει άλλος, ίσως ο μητροπολίτης Πάφου, αφού οι δηλώσεις του κ. Χρυσόστομου ήταν αλλοπρόσαλλες. Στην μεν εγκύκλιο κατήγγελλε κάποια αόρατη συνομωσία για ανάπτυξη «κυπριακής συνείδησης» και έδινε ως

παράδειγμα την προώθηση της κυπριακής γλωσσικής εκδοχής ως γλώσσας. Αυτή η ρητορική είναι περισσότερο οικεία στον μητροπολίτη Πάφου, ο οποίος είχε διατυπώσει πρόσφατα και την αστεία θέση ότι πριν τον χριστιανισμό δεν υπήρχε γραφή στην Κύπρο.

Όταν ζητήθηκαν δηλώσεις από τον αρχιεπίσκοπο μέτα τη λειτουργία, είπε «φυσικά έχουμε κυπριακή συνείδηση…αλλά όχι να έχουμε καταστάσεις όπως την περίπτωση που μπήκε ο δάσκαλος στην τάξη και είπε είμαστε κύπριοι και μιλούμε ελληνικά».

Η αντίφαση πέρασε απαρατήρητη από τα ΜΜΕ που δεν φημίζονται έτσι και αλλιώς για την παρατηρητικότητα τους – λ.χ. ο ίδιος ο αρχιεπίσκοπος, είχε ουσιαστικά δηλώσει ότι έχει και αυτός κυπριακή συνείδηση – ενώ την καταδίκαζε στο κείμενο που είχε στείλει. Άλλωστε ο Χρυσόστομος είναι το άτομο που ήταν επικεφαλής της συνόδου που ολοκλήρωσε την συνοδική συγκρότηση της εκκλησίας για να μην χρειάζεται εξωτερικές παρεμβάσεις - και άρα θα μπορούσε να θεωρηθεί ο ίδιος ως φορέας ενός είδους κυπριακής θεσμικής συνείδησης. Οπότε, η αρχική του φράση ότι «έχουμε κυπριακή συνείδηση» κονταροκτυπιόταν βέβαια με την εγκύκλιο, αλλά εξέφραζε την δική του κατανόηση. Η αναφορά, όμως, στην φανταστική του ιστορία, ότι ο δάσκαλος λέει «μιλούμε ελληνικά» ερχόταν σε ακόμα πιο άμεση αντίθεση με το όλο της εγκυκλίου – με βάση το κείμενο ο δάσκαλος, για να έχει πει κάτι επιλίψημο, θα έπρεπε να πει «μιλούμε κυπριακά».

Την Κυριακή, 11/2, ο Φιλελεύθερος είχε πρωτοσέλιδο τον αρχιεπίσκοπο να αναζητά υποψήφιο. Ο δημοσιογραφος που του πήρε συνέντευξη προσπαθούσε να βάλει και τον Αναστασιάδη στις υποψηφιότητες του αρχιεπισκόπου – ο Χρυσόστομος επιβεβαίωσε ότι συναντήθηκαν, αλλά ουσιαστικά φάνηκε ότι η αναζήτηση του είναι για τον πόλο του απορριπτικού κέντρου. Ήταν πιο ήπιος απο το φθινόπωρο, όταν προανήγγειλε εμποροπανήγυρι υποψηφιών προς επιλογή. Η πιο απολαυστική, στην αντιφατικότητά της, ωστόσο δήλωση του ήταν για τους έλληνες πολίτες: *« Εκείνο που πρέπει να γίνει στην Ελλάδα είναι οι αδελφοί μας εκεί να αλλάξουν νοοτροπία….και οι απεργίες φέρνουν ζημιά. Κάθε απεργία έχει κόστος…Το κράτος ποιός το μπατίρισε; Όλοι τους, με επικεφαλείς τους πολιτικούς. Όλοι οσοι δούλευαν στο κράτος όπου μπορούσαν να κλέβουν, έκλεβαν.»*

Αυτές οι απόψεις για την Ελλάδα και τους πραγματικούς έλληνες από, κατά τα άλλα, φορείς «εθνικού λόγου» δεν είναι καινοτομία. Εκφράζει μια άποψη για τον μέσο έλληνα που υιοθετείται από άτομα τα οποία σε άλλες περιπτώσεις - όπως ήταν η προηγούμενη Κυριακή για τον αρχιεπίσκοπο - θα μιλούν γενικά για ένα αόριστο

ελληνισμό, όταν είναι να τον χρησιμοποιήσουν για "ίδιον όφελος" – στο συγκεκριμένο - της ιστορικής στιγμής και όχι μόνο - θεωρείται ότι «οι έλληνες είναι άξιοι της μοίρας τους». Σχεδόν ταυτόσημες δηλώσεις από εκκλησιαστικούς παράγοντες υπήρχαν και στο αρχιεπισκοπικό του 1900-10.

## Καχυποψία στις σχέσεις ΑΚΕΛ – Π. Κληρίδη;

Ένας αέρας καχυποψίας υπήρχε από πριν, καθώς από το χώρο της αριστεράς διέρρεε, ή κυκλοφορούσε σαν λαϊκή φήμη/καχυποψία, χωρίς καμιά νύξη από την κυβέρνηση ή το ΑΚΕΛ, ότι την επιλογή του Πολυβίου αλλά και η εισήγηση για μονομελή επιτροπή είχαν προταθεί απο τον Γ. Εισαγγελέα. Φάνηκε, επίσης, ένα είδος δυσφορίας, όταν αναγγέλθηκαν οι κατηγορίες για το Μαρί και συμπεριλήφθηκε και ο Μ. Κυπριανού – κάτι για το οποίο το ΑΚΕΛ συμφώνησε με το ΔΗΚΟ ότι συνιστούσε «ποικινοποίηση της πολιτικής». Για τον υπουργό άμυνας, θα μπορούσε να πει κάποιος ότι είχε έστω κάποια αρμοδιότητα ως επικεφαλής της οργανωτικής δομής που επέβλεπε τα πυρομαχικά και το στρατόπεδο στο οποίο έγινε η έκρηξη. Ο υπουργός εξωτερικών, όμως, δεν είχε, με δεδομένο ότι μετά τη συνάντηση του Φεβρουαρίου 2011, είχε εισηγηθεί την ανάλυση και καταστροφή των επικίνδυνων κιβωτίων - και ο στρατός δεν έκανε τίποτα, ούτε καν φρόντισε να σταλούν τα δείγματα σε χημείο.

Η αιτία της αντιπαράθεσης την περασμενη βδομαδα ήταν οι εισηγήσεις του Π. Κληρίδη προς τη βουλή για το νομοσχέδιο, το οποίο θα προσπαθησει να περιορίσει την αρμοδιότητα της υπουργού για το φυσικό αέριο. Η κυβέρνηση φαίνεται να προσανατολίζεται στην αμφισβήτηση της νομοθεσίας με βάση την αρχή του διαχωρισμού/διάκρισης των εξουσιών – το οποίο φαίνεται έντονα, όπως και να το δρονισε λεκτικά ο κ. Κληρίδης. Ο εισαγγελέας επικαλέστηκε την προηγούμενη εμπειρία του – παραβλέποντας ωστόσο ότι όντως σε περίπτωση διαμάχης νομοθετικής και εκτελεστικής εξουσίας, ο ρόλος είναι, με βάση το σύνταγμα, συμβουλευτικός για τη δεύτερη.

Ένα άλλο θέμα, το οποίο φαίνεται να άφησε επίσης σκιές, ήταν ο χειρισμός της υπόθεσης καταγγελιών για εξύβριση του προέδρου. Το προεδρικό φαίνεται να ζήτησε να κλείσουν με κάποιο ήπιο τρόπο, κάτι το οποίο ανήγγειλε ο Γ. Εισαγγελέας την περασμένη Δευτέρα, αφήνοντας πάλι όμως μια υπόθεση να φτάσει στο δικαστήριο. Ακόμα και στο «Φιλελεύθερο» η Χ. Χατζηδημητρίου απόρησε όντως με την στάση

του εισαγγελέα. Και την Κυριακή, στη Χαραυγή, υπήρχαν αναφορές για μη καλό χειρισμό του θέματος από την εισαγγελία. Η εντύπωση υποχώρησης του Π. Κληρίδη για τις κατηγορίες - με την συμπερίληψη του Μ. Κυπριανού - μετά από πιέσεις, έχει αφήσει σκιές. Και φυσικά, η θέση της τυφλής εμπιστοσύνης που υπήρχε πριν την τηλεοπτική παράσταση Πολυβίου είναι πια παρελθόν.

# ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

## Το ιερό τέρας της εργατικής τάξης στο προσκήνιο: παγκύπρια προειδοποιητική απεργία των οικοδόμων

Η περασμένη βδομάδα ξεκίνησε με απροειδοποίητη απεργία σε εργοτάξια εταιρειών για λογαριασμό του Δήμου Λεμεσού (ανάπλαση κέντρου και γραμμικό πάρκο Γαρύλλη), καθότι παρατηρήθηκε εξόφθαλμη μονομερής παραβίαση των συλλογικών συμβάσεων. Ακολούθησε η απεργία στο τσιμεντοποιείο Βασιλικού με τους εργαζόμενους να αντιδρούν ξανά σε παραβίαση των συλλογικών συμβάσεων. ΠΕΟ και ΣΕΚ προειδοποίησαν ότι αυτά τα μέτρα είναι μόνο η αρχή ενόψει και της προγραμματισμένης παγκύπριας 24ωρης προειδοποιητικής απεργίας την ερχόμενη Τρίτη 14/2. Σε φυλλάδιο που κυκλοφορεί σε 5 γλώσσες - ελληνικά, τουρκικά, αγγλικά, ρουμάνικα και ρώσσικα τα συνδικάτα αναφέρουν: **"ΟΙΚΟΔΟΜΟΙ ΟΙ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ ΜΑΣ ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΝ, Η ΑΣΥΔΟΣΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ...Συνάδελφοι, μέχρι τις 10.00 π.μ να βρισκόμαστε στους χώρους δουλειάς για να περιφρουρήσουμε την απεργία μας και στις 11.00 π.μ θα πραγματοποιηθούν απεργιακές συγκεντρώσεις.** Ο Σύνδεσμος Εργολάβων και η ΟΕΒ κατηγορούν τα συνδικάτα ότι δεν σέβονται τη συμφωνία κορυφής που υπεγράφηκε μεταξύ ΟΕΒ-ΠΕΟ/ΣΕΚ και ότι, αφού πάλι θα προσέλθουν στο διάλογο μετά την απεργία, τότε προς τι η απεργία που θα κάνει ζημιά στην οικονομία και την βιομηχανία κλπ κλπ. Υπενθυμίζουμε ότι η κλαδική σύμβαση δεν έχει ανανεωθεί σχεδόν για ένα χρόνο και οι εργολάβοι αρνούνται να δεκτούν τη συμβιβαστική πρόταση μεσολάβησης του Υπουργείου Εργασίας - καλούν όμως τα συνδικάτα σε νέο εντατικό διάλογο. Τα συνδικάτα από την πλευρά τους θεωρούν ότι αφενός βρίσκονται εντός των πλαισίων της συμφωνίας με την ΟΕΒ, καθότι το πρώτο σημείο της συμφωνίας αυτής αναφέρεται στην επαναβεβαίωση του Κώδικα Βιομηχανικών

Σχέσεων και των συλλογικών συμβάσεων και αφετέρου ότι υπάρχουν και άλλα ανοιχτά ζητήματα πέραν από τις αυξήσεις που αφορούν την συγκεκριμένη βιομηχανία. Η παραβίαση των συλλογικών συμβάσεων είναι συστηματική και το εργατικό κίνημα οφείλει να αντιδράσει, σημείωσαν οι συνδικαλιστές. Το άλλο ζήτημα της επικαιρότητας στο ταξικό πεδίο είναι η αυξημένη ανεργία και τα μέτρα αντιμετώπισης της. Η ΠΕΟ κατέθεσε κάποιες προτάσεις http://paratiritirioergasias.blogspot.com/2012/02/blog-post_09.html ενώ το Υπουργείο προσανατολίζεται προς διάφορα σχέδια επιδότησης και κινήτρων σε επιχειρήσεις για πρόσληψη ανέργων ιδιαίτερα νέων και μακροχρόνιων ανέργων.

Τέλος, οι αγρότες σε κοινή συνέλευση όλων των οργανώσεών τους αποφάσισαν να λάβουν μέτρα ενάντια στην εκμετάλλευση από τους μεσιτέμπορους. Συγκεκριμένα, θα σταματούν την τροφοδοσία σε όσους καθυστερούν να πληρώσουν τους παραγωγούς και θα δημοσιοποιούν τα ονόματα τους, ενώ μπορεί να εξετάσουν και το ενδεχόμενο απευθείας διάθεσης των προϊόντων στους καταναλωτές.

# Media και Θεάματα

## Πρωτοσέλιδα προθέσεων: Καβάφης με ολίγην, αντίπαλο δέος, και αναζήτηση υποψήφιου

Μετά το συνέδριο του ΔΗΣΥ και την ανακοίνωση της υποψηφιότητας Αναστασιάδη, οι εφημερίδες ήταν εκφραστικές: Η Αλήθεια και ο Πολίτης είχαν το θέμα ως πρωτοσέλιδο με πιο κιτς τον καβαφικό τίτλο του Πολίτη, «Σαν ώριμος από καιρό». Η Χαραυγή από την άλλη πλευρά κωδικοποίησε την κριτική, που μάλλον θα ακουστεί επίσης: «Καμουφλάρεται για να ξεγελά».

Η Σημερινή είχε ως πρωτοσέλιδο την υποψηφιότητα Αναστασιάδη, αλλά και προαναγγελία είδησης, για υποψηφιότητα Χριστόφια. Ανάλογο ήταν και το πρωτοσέλιδο του Φιλελευθέρου, ο οποίος είχε πρωτοσέλιδο την συνέντευξη του Αρχιεπισκόπου: «Μέτωπο για τις προεδρικές: Αρχιεπίσκοπος στον Φ: Βλέπει αρχηγούς κομμάτων για εξεύρεση κοινού υποψήφιου». Στην στήλη αριστερά προαναγγέλλει επίσης: «Οι ευρωσοσιαλιστές στηρίζουν Χριστόφια». Αν και βέβαια αυτή είναι μια είδηση από μόνη της, καθώς επιβεβαιώνει τις κακές σχέσεις της ΕΔΕΚ με το Ευρωπαϊκό Σοσιαλιστικό Κόμμα.

# ΔΙΕΘΝΗ

## Ελλάδα: περιμένοντας την χρεοκοπία, την ανατροπή, η..;

Η κατάσταση στην Ελλάδα φαίνεται να οδηγείται πια σε οριακά επίπεδα. Το νέο μνημόνιο δημιουργεί μια καινοτομία στην Ευρωπαϊκή Ένωση – για πρώτη φορά μια χώρα χάνει και τυπικά πια την κυριαρχία της. Σίγουρα σε οικονομικά ζητήματα, αλλά οι προεκτάσεις φαίνονται ευρύτερες. Αυτό, βέβαια, ήταν μέρος της διαδικασίας ενοποίησης, στην οποία η Ελλάδα είναι και δείγμα «επιβολης πειθαρχίας», αλλά και μέρος «παράπλευρων απωλειών», οι οποίες παράγονται από το μοντέλο: πυρήνας-περιφέρεια.

Η επιβολή σαρωτικών αλλαγών, οι οποίες θα υποβαθμίσουν το βιοτικό επίπεδο είναι μόνο η επιφάνεια – η Ελλάδα μετατρέπεται σε ένα είδος κράτους υπό κηδεμονία ακόμα και στα πλαίσια της ευρωπαϊκής ομοσπονδίας. Αυτό το μοντέλο είναι και μοντέλο πειθαρχίας, αλλά και μέσο για επιτάχυνση ευρύτερων διαδικασιών – και σε αυτό το πλαίσιο, οι οδυνηρές επιπτώσεις θεωρούνται και «παράπλευρη απώλεια». Και σαφώς, αυτό το μοντέλο θα αναπαραχθεί - όπως και οι αντιστάσεις, αφού το θέμα έχει και μια διαλεκτική πέρα από τις συνομωτικές προθέσεις. Το ζήτημα ίσως να μην είναι η σκοπιμότητα του όλου θέματος, αν δηλαδή προγραμματίστηκε έτσι, αλλά ακριβώς το ότι είναι ένα στάδιο στην όλη διαδικασία συγκρότησης της ευρωπαϊκής ομοσπονδίας: Από τη μια, ο πυρήνας της Ευρώπης, η Γερμανία δηλαδή, μπορεί να νοιώθει ικανοποιημένη, ως εκπροσωπος της Ε.Ε., ότι κατάφερε να πιέσει τις τράπεζες να δεχτούν να αναλάβουν το κόστος των επενδύσεών τους και να προφυλάξει την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα από τέτοιες απώλειες. Από την άλλη, τέτοιες αποφάσεις, σε ένα σύστημα, το οποίο είναι ήδη δομημένο με σαφή πλεονέκτημα για τον πυρήνα, σημαίνει ότι η περιφέρεια θα πρέπει να αναδομηθεί για να προσαρμοστεί στις ανάγκες του πυρήνα. Έτσι και η επιβολή πειθαρχίας είναι μέρος της εκπαίδευσης, όπως και η ύφεση και η εξαθλίωση, θεωρείται συγκυριακή «παράπλευρη απώλεια». Για χώρες όπως η Ελλάδα, και άλλες της περιφέρειας, δύο είναι οι επιλογές σε αυτό το πλαίσιο:

– είτε θα αποχωρήσει από το ευρώ και θα διεκδικήσει μια ευρωπαϊκή "στιγμή Αργεντινής" - στάσης πληρωμών δηλαδή - με ταυτόχρονη αναζήτηση νέων οικονομικών κυκλωμάτων/δικτύων στο παγκόσμιο σύστημα, και ανάλογων εσωτερικών μεταμορφώσεων, - είτε απλά θα αποδεκτει την κατάσταση, "μέχρι

νεωτέρας". Διότι προφανώς το σενάριο της «υπό έλεγχο» χρεωκοπίας, είναι ψηλά στις επιλογές – μπορεί να επαναφέρει η Ιστορία, το ζητούμενο του απαγορευμένου δημοψηφίσματος. Ταυτόχρονα οι δυναμικές του δρόμου, αλλά και των δημοσκοπήσεων, όπως εκφράστηκαν και από τις διαρροές στις κυβερνητικές κοινοβουλευτικές ομάδες δείχνουν ενδεχομένως μετατοπίσεις και στην εκλογική γεωγραφία. Ήδη η συνεχής παρουσία ποσοστών 30-40% για τα κόμματα του ευρύτερου χώρου της αριστεράς, είναι όντως πρωτοφανή μετά από την καταστολή στον εμφύλιο πόλεμο, το 1945-49.

Στο εσωτερικό της ελληνικής κοινωνίας υπάρχει ένας αναβρασμός, στον οποίο συγκλίνουν 2 δυναμικές – η αναδόμηση της θέσης της Ελλάδας βιώνεται ως βαριά ήττα και από το φαντασιακό της αριστεράς - και ότι πέτυχε μετά το 74, αλλά και την ιστορία θυσίας και αγώνα πριν - αλλά και της δεξιάς - με τη μυθολογία της εθνικής μοναδικότητας που είναι υπό διωγμό κλπ, και η οποία βίωσε μια αναβίωση τη δεκαετία του 90. Αυτές οι 2 τάσεις μπορεί να πει κάποιος ήταν πίσω από τις κινητοποιήσεις της προηγούμενης περιόδου, με τη δεξιά να κυριαρχεί στο συμβολισμό των κινητοποιήσεων τον Ιούνιο και την αριστερά να κυριαρχεί το φθινόπωρο. Η παρακμή του ΠΑΣΟΚ στις δημοσκοπήσεις δείχνει ακριβώς την κρίση εκείνου του χώρου, που κάποτε συγκέρασε μια επιτυχημένη σύγκλιση του εθνικού και του λαϊκού. Η τωρινή αποσύνθεση του κοινωνικού φαντασιακού μπορεί να οδηγήσει σε νέες συγκλίσεις ή νέες αντιπαραθέσεις. Το ζήτημα δεν έχει να κάμει με κάποια αόριστη ελληνική μοναδικότητα, αλλά με τη συνύπαρξη ετεροκλήτων δυναμικών νομιμοποίησης της κοινωνίας, οι οποίες θα πρέπει τώρα να αναμετρηθούν με μια αναδόμηση που επιβάλλεται από τα έξω. Η απρόσμενα γρήγορη απομυθοποίηση της κυβέρνησης Παπαδήμου δείχνει ότι τα όρια αποδοχής είναι πια περιορισμένα. Στην επόμενη βουλή είναι πιθανό ότι κινήματα και κόμματα, τα οποία αμφισβητούν την αναδόμηση να βρεθούν σε σημαντική θέση – αλλά όπως είναι τα δεδομένα στην Ελλάδα, "ο δρόμος" - ως συνέχεια του ιστορικού "πεζοδρομίου" - έχει και την δική του δυναμική επίσης.

Ο ευρωπαϊκός πυρήνας δεν φαινεται να μπορεί να υποχωρήσει, ουσιωδώς επίσης. Σιγοβράζει και η εργαζόμενη Ευρώπη όμως. Οπότε, το μέλλον αναμένεται με ενδιαφέρον.

Μια καλή καταγραφή των πρώτων τάσεων

http://leninreloaded.blogspot.com/2012/02/1022012_10.html

## Αίγυπτος: οι ισλαμιστές εμπεδώνουν την εξουσία τους, ενώ το πνεύμα της εξέγερσης αναζητά τις «μάζες» στους δρόμους

Το Σάββατο, οργανώθηκαν διαδηλώσεις και κηρύχτηκε απεργία στην Αίγυπτο στην επέτειο της παραίτησης του Μουμπάρακ. Οι εκδηλώσεις δεν φαίνεται να ήταν ιδιαίτερα μαζικές. Η κηρύξη απεργίας, ωστόσο, αξίζει να σχολιαστεί αφού είναι η πρώτη απόπειρα των συντεχνιών, οι οποίες εμφανίστηκαν μετά την πτώση του Μουμπάρακ, να εμφανιστούν ως αυτόνομοι παίκτες στο πολιτικό σκηνικό.

Τις δύο προηγούμενες εβδομάδες η επικαιρότητα μονοπωλήθηκε από τις κινητοποιήσεις των νεαρών στο Κάιρο βασικά, οι οποίοι διαμαρτύρονταν για την σφαγή οπαδών της ομάδας του Καΐρου στο Πορτ Σαΐντ. Οι οπαδοί της ομάδας του Καΐρου είχαν ταυτιστεί με τις κινητοποιήσεις ενάντια στον Μουμπάρακ και η σφαγή ερμηνεύτηκε, σαν σκόπιμη από τις δυνάμεις της αστυνομίας η οποία, σύμφωνα με αυτήν την εκδοχή, δεν τους παρείχε προστασία.

Οι κινητοποιήσεις των νεαρών - οι οποίες περιλάμβαναν και την άγρια νεολαία που έπαιξε σημαντικό ρόλο το 2011- και των κινημάτων των ακτιβιστων της αριστεράς και των φιλελεύθερων στο Κάιρο, ήταν βίαιες, αλλά δεν κέρδισαν την μαζική υποστήριξη που είχαν οι προηγούμενες κινητοποιήσεις. Ήταν χαρακτηριστική ανταπόκριση του euronews: ανάφερε ότι ο ανταποκριτής τους μιλούσε για συγκέντρωση 15,000, ενώ οι ακτιβιστές μιλούσαν για 100,000. Παλιά ο αριθμός των 100,000 θα υιοθετείτο αυτόματα, ενώ τώρα είναι σαφείς οι αποστάσεις ακόμα και των δυτικών ΜΜΕ. Φαίνεται ότι υπήρξε έκκληση στα τζάμια για αποφυγή απεργίας. Σταδιακά, αλλά σταθερά οι ισλαμιστές τηρούν πια αποστάσεις από τις συγκρούσεις – και ενώ δεν έχουν να χάσουν τίποτε από το αίτημα για απόσυρση του στρατού από την πολιτική, από την άλλη, είναι οι βασικοί ευνοούμενοι της διαδικασίας και θα προτιμούσαν τον στρατό ως σταθερό και συμπαγή μηχανισμό καταστολής, καθώς αναλαμβάνουν την εξουσία. Και φυσικά, θα επιβάλουν και τη δικιά τους μορφή ηθικής καταστολής πλέον. Ήδη, τα συμπτώματα απλώνονται. Μετά την υστερία για την μπλόγκερ που πόζαρε γυμνή για το δικό της μπλογκ, πριν λίγες μέρες ανακοινώθηκε ότι ο Αντέλ Ιμάμ, ο πιο διάσημος κωμικός του αραβικού κόσμου καταδικάστηκε σε φυλάκιση 3 μηνών, επειδή «προσέβαλε το Ισλάμ μέσω των ρόλων του».

Μερικοί ερμηνεύουν την νέα συντηρητική στροφή στον Αίγυπτο ως αποτελεσμα ενός ειδους πραξικοπήματος των ισλαμιστών με τους στρατιωτικούς, οι οποιοι χρησιομοποίησαν τις εκδηλώσεις πέρσι για να αναλάβουν την εξουσία.
http://www.euronews.net/2012/02/10/egypt-s-islamist-military-coup/
Από την οπτική γωνία "του δρόμου" αντίθετα η ακόλουθη ανταπόκριση από αναρχικούς, δίνει το στίγμα των ελπίδων όσων πιστεύουν ότι η εμπειρία των διαδήλωσαν θα διαχυθεί και λειτουργήσει ως ένα είδος ανατρεπτικής εμπειρίας για την Αίγυπτο
http://www.counterpunch.org/2012/02/06/live-from-the-streets-of-cairo/

## Συρία: Η ομολογία της ροής των όπλων

Μετά την αποτυχία έγκρισης ψηφίσματος στον ΟΗΕ, οι δυτικές χώρες αναλώθηκαν σε ρητορικές επιθέσεις ενάντια στην Ρωσία, όπου αντίθετα το κοινοβούλιο πήρε ομόφωνη απόφαση να στηρίξει την εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης στο ζήτημα της Συρίας. Φαίνεται να υπάρχει μια αναδυόμενη σκλήρυνση στην ρωσική κοινή γνώμη για το θέμα.
Από την μεριά των Σαουδαράβων υπήρξε μια οργισμένη αντίδραση, η οποία πήρε την μορφή ανοικτής στήριξης των ένοπλων της αντιπολίτευσης – σε μια πρωτοφανή για τη διεθνή πολιτική κίνηση η Σαουδική Αραβία ανακοίνωσε ότι θα στηρίξει τους ένοπλους και τους «αναγνώρισε» - ότι και αν σημαίνει αυτό. Και φυσικά, την ακολούθησε το «Συμβούλιο των χωρών του Κόλπου» - με το οποίο συνεργάζονται και οι μοναρχίες του Μαρόκου και της Ιορδανίας.
Στην ίδια της Συρία, οι μάχες στην Χομς άρχισαν να υποχωρούν την Πέμπτη. Σε αρκετά δυτικά ΜΜΕ βέβαια επαναλαμβάνονταν τα βίντεο της αντιπολίτευσης, αλλά το euronews πρόβαλε την Πέμπτη ένα φιλμ της συριακής τηλεόρασης από την Χομς που έδειχνε εκείνες τουλάχιστον τις περιοχές της πόλης να συνεχίζουν την ζωή τους κανονικά. Από τότε, άρχισε να διεισδύει στις δυτικές ανταποκρίσεις ότι οι «μάχες» ή τα επεισό,δια, γίνονταν σε «συνοικίες» της Χομς αντί την προηγούμενη εικόνα μιας ολόκληρης πόλης υπό πολιορκία. Αξίζει να αναφερθεί λ.χ. ότι η σύζυγος του Άσσαντ φέρεται να είναι από την Χομς επίσης.
Το BBC παρέμεινε στρατευμένο με τη συριακή αντιπολίτευση να έχει μονοπώλιο στα πρωτοσέλιδα – άλλωστε δεν είναι τυχαίο ότι το παρατηρητήριο της αντιπολίτευσης βρίσκεται στο Λονδίνο.

Η άλλη διάσταση των γεγονότων άρχισε να αναδύεται με αναφορές στις ξένες εμπλοκές. Η πρώτη ανάλογη αναφορά έγινε σε συνάρτηση με την επίσκεψη του Ρώσου υπουργού εξωτερικών στη Συρία – ο Λαβρώφ συνοδευόταν από τον υπεύθυνο των μυστικών υπηρεσιών της Ρωσίας για το εξωτερικό. Κυκλοφορούσε τότε η άποψη ότι ουσιαστικά οι ρώσοι και οι σύριοι αντάλλαξαν πληροφορίες για εμπλοκή ξένων στον εξοπλισμό της αντιπολίτευσης. Τις επόμενες μέρες, άρχισε να καταγράφεται ότι το Κατάρ και η Μ. Βρετανία ήταν άμεσα εμπλεκόμενες με στρατιωτικούς σύμβουλους και εξοπλισμούς της αντιπολίτευσης. Η πιο αποκαλυπτική πληροφορία ήρθε ωστόσο από το Ιράκ, χώρα μέλος του αραβικού συνδέσμου. αλλά προφανώς όχι της επιρροής των Σαουδαράβων. Ο υπουργός εξωτερικών ομολόγησε ότι τα κυκλώματα της Αλ Κάιντα στο Ιράκ ,όχι μόνο εξοπλίζουν τους ένοπλους της αντιπολίτευσης, αλλά ουσιαστικά επανδρώνουν τις ομάδες των ένοπλων. Η ίδια η Αλ Κάιντα εξέδωσε και σχετική ανακοίνωση για στράτευση των ένοπλων της εναντίον της Συρίας. Και η επίθεση μαζικής σφαγής στην πόλη Αλέππο, σαφώς είχε τα σημάδια των Αλ Κάιντα στο Ιράκ. Οπότε ο μύθος ότι οι ένοπλοι είναι μόνο «λιποτάκτες» αρχίζει προφανώς να υποχωρεί επίσης.

Αντίθετα, με την Ιορδανία και την Τουρκία που φαίνονται να είναι σταθερές βάσεις των ενόπλων - η Τουρκία , ωστόσο, διατηρεί και τις καλές της σχέσεις με το Ιράν - στο Λίβανο, οι παρεμβάσεις των ισλαμιστών αρχίζουν να προκαλούν εσωτερικές εντάσεις. Το Σάββατο, προκλήθηκαν επεισόδια με ένοπλες ομάδες στην Τρίπολη του β. Λιβάνου, όπου κατέφυγαν ένοπλοι της αντιπολίτευσης μετά την υποχώρηση τους από την Συρία. Στην Τρίπολη υπάρχει μια τάση στήριξης των ισλαμιστών, η οποία ανήκει στο κόμμα του Χαρίρι, το οποίο προσπάθησε πιο παλιά να χρησιμοποιήσει μέλη της Αλ Κάιντα στις αντιπαραθέσεις με την Χιζμπολάχ – χωρίς επιτυχία. Οι φιλοισλαμιστές ένοπλοι εμπλάκηκαν σε μάχες με οπαδούς της συριακής κυβέρνησης – σύμφωνα με τα δυτικά ΜΜΕ μέλη της κοινότητας των Αλεβιτών, αν και η φιλοσυριακή τάση είναι ευρύτερη στο Λίβανο.

http://rt.com/news/iraq-weapons-smuggle-syria-093/

Μετά την επίσκεψη Λαβρώφ, η συριακή κυβέρνηση πρόβαλε την διαδικασία για την δημοσίευση του νέου συντάγματος, ενώ οι σαουδάραβες προσπαθούν να επαναρχίσουν οι «παρατηρητές» σε συνεργασία με τον ΟΗΕ. Η Ρωσία επιμένει στην έγκριση της συριακής κυβέρνησης. Ένα γεωπολιτικό θέμα κυριαρχίας.

## Ο Ρ. Πωλ και η άλλη όψη του αμερικανικού συντηρητισμού: Όχι στις ξένες επεμβάσεις και στην κρατική τρομοκρατία

Η συνηθισμένη εικόνα της αμερικανικής συντηρητικής παράταξης μετά τον Ρέιγκαν συνοψίζεται σε ένα κράμα δημαγωγών υποστηρικτών των πολεμικών περιπετειών στο εξωτερικό και ακραίων θέσεων για κοινωνικά και πολιτισμικά θέματα στο εσωτερικό με βάση τις θέσεις των χριστιανών φανταμενταλιστών. Και όλα αυτά βέβαια ως επιφάνεια μιας νεοφιλελεύθερης οικονομικής πολιτικής. Η αμερικανική συντηρητική παράδοση και παράταξη, ωστόσο, έχει και μια άλλη παράδοξη - για το εξωτερικό - τάση, που αναδύεται μερικές φορές ως ευρύτερη καχυποψία για το κράτος, αλλά και για τις εξωτερικές περιπέτειες των ΗΠΑ. Στην παρούσα εκλογική διαδικασία για ανάδειξη του υποψήφιου του ρεπουμπλικανικού κόμματος, ο εκπρόσωπος αυτής της τάσης, είναι ο γερουσιαστής Ρον Πωλ – ο οποίος μάλιστα έχει αποκτήσει και μερικούς φίλους, ακόμα και στην αριστερά.

Το κατεστημένο του Ρεπουμπλικανικού κόμματος έχει αποφασίσει ότι ο μόνος υποψήφιος, ο οποίος μπορεί να αντιπαρατεθεί με τον Ομπάμα, είναι ο Μ. Ρόμνεϊ ο οποίος μπορεί, λόγω πιο μετριοπαθών θέσεων, να κερδίσει υποστηρικτές ανάμεσα στους ανεξάρτητους, τους μετριοπαθείς, όπως θα έλεγε ένας ευρωπαίος αναλυτής. Ο Ρόμνεϊ έχει να αντιμετωπίσει δύο προβλήματα: είναι μορμόνος και οι θέσεις του δεν ικανοποιούν γενικότερα την φανατική - προτεσταντική-ευαγγελική - πτέρυγα της βάσης του ρεπουμπλικανικού κόμματος, η οποία τον βλέπει με καχυποψία. Είναι μέλη της ίδιας πτέρυγας, τάσεις της οποίας, θεωρούν τον Ομπάμα «ύποπτο ξένο» - ακόμα και κρυφομουσουλμάνο. Οπότε, για αυτούς, ακόμα και το ότι είναι Μορμόνος μπορεί είναι κάπως ύποπτο. Επιπλέον, όμως, η οικονομική κατάσταση του Ρόμνεϊ - είναι εκατομμυριούχος ο οποίος έκανε τα χρήματα του με νεοφιλελεύθερες απολύσεις και εξυγιάνσεις επιχειρήσεων - δεν είναι ιδιαίτερα θετικές για ένα κοινό, το οποίο φαίνεται να έχει επηρεαστεί - ακόμα και οι ρεπουμπλικάνοι - από την ταξική διάσταση που έθεσε στην αμερικανική Δημόσια Σφαίρα, το κίνημα Occupy. Ένας από τους αντίπαλους του, ο Γκίνγκρις, έχει εστιάσει ιδιαίτερα στην οικονομική κατάσταση του Ρόμνεϊ, κάνοντας ουσιαστικά, όπως λένε και οι παρατηρητές, την δουλεία του Ομπάμα πιο εύκολη.

Σε αυτό το κλίμα, μετά την νίκη του Ρόμνεϊ στην Φλωρίδα, οι ήττα του σε τρεις μεσοδυτικες πολιτείες ερμηνεύτηκε ως αντίσταση της ρεπουπλκανικης βάσης – από τους φανατικούς χριστιανούς μέχρι τους καχύποπτους εργαζόμενους της λευκής

εργατικής τάξης. Εκτός όμως από τον Σαμπτόριουμ, συντηρητικό χριστιανό, ο άλλος κερδισμένος ήταν ο Ρ. Πωλ, ο οποίος μάλιστα εμφανίζεται να κερδίζει και στη γενική κατάταξη στις δημοσκοπήσεις των ρεπουμπλικάνων ψηφοφόρων.

Το μόνο που τυπικά μπορεί να δένει τον Ρ. Πωλ με τους συνυποψήφιους του είναι η αντίθεση του στην έκτρωση - δεν φάνηκε να είναι θέμα μέχρι στιγμής - και η καχυποψία του για το κράτος – ακόμα και για τις οικονομικές του διαστάσεις, όπως λ.χ. οι κοινωνικές παροχές, αλλά και οι κοινωνικές ασφαλίσεις. Από εκεί και πέρα όμως ακολουθεί το χάος. Ο Ρ. Πωλ σε κάθε συζήτηση ξεχωρίζει, καθώς επιμένει ότι από τον καιρό του «πόλεμου στην τρομοκρατία» επί Μπους, η δημοκρατία στην Αμερική υποχωρεί. Ότι τα μέτρα ενάντια στους υποτιθέμενους τρομοκράτες, ή η καχυποψία για τους μουσουλμάνους λ.χ., οδηγεί στο περιορισμό των δικαιωμάτων των αμερικανών πολιτών. Ο κίνδυνος για την - αμερικανική παρά την δυτική, στην ορολογία του - δημοκρατία δεν αντιμετωπίζεται με την αστυνόμευση, αλλά με την ίδια την δημοκρατία και το σύνταγμα. Η πιο ριζοσπαστική του θέση είναι η υποστήριξη της αποχώρησης των αμερικανικών στρατευμάτων από όλες τις χώρες – σε μια ιστορική διεκδίκηση του αμερικανικού πνεύματος του απομονωτισμού. Αξιοσημείωτο είναι επίσης ότι, σε αυτό το πλαίσιο, θεωρεί ότι και ο πόλεμος ενάντια στα ναρκωτικά είναι εν μέρει μέρος του στρατιωτικού-γραφειοκρατικού συμπλέγματος καταστολής και εισηγείται την κατάργηση του, αφού δεν λειτουργεί – και την σε μεγάλο βαθμό νομιμοποίηση αρκετών ουσιών.

Το ότι δεν θα φτάσει στον τελικό θεωρείται δεδομένο. Το ότι είναι ανάμεσα στους υποψήφιους με φανατικούς υποστηρικτές και με δυναμική είναι ίσως ενδεικτικό των διάφορων, μη εμφανών, τάσεων στις ΗΠΑ.